

Arrest

**nr. 65 412 van 5 augustus 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 22 juli 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juli 2011.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. MANESSE loco advocaat M. DIMONEKENE-VANNESTE en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X en X, die verklaren van Liberiaanse nationaliteit te zijn, zijn het Rijk binnengekomen op 13 juni 2011 en hebben zich vluchteling verklaard op 16 juni 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeksters op 22 juni 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 29 juni 2011.

1.3. Op 5 juli 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 6 juli 2011 per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

Ten aanzien van X:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Liberiaanse nationaliteit te bezitten, te Monrovia geboren te zijn op 23 december 1990 en 'Mandingo' van etnische afkomst te zijn.

In 2003 werd uw vader K.(...) D.(...) vermoord door onbekende rebellen. Samen met G.(...), een vriend van uw vader, konden u en uw zus D.(...) M.(...) (CGVS nr. 11/01259) ontkomen. U en uw zus D.(...) M.(...) woonden sindsdien bij G.(...) in, te Luckington - Monrovia. Op een dag in 2010 waren u, uw zus D.(...) M.(...) en G.(...) buitenshuis. G.(...) zei dat hij mensen zag die uw vader doodden en hij ging met jullie terug naar zijn huis. Hij zei dat jullie leven in gevaar was en dat jullie daarom het land moesten verlaten. Op 12 juni 2011 verlieten u en uw zus D.(...) M.(...) Liberia per vliegtuig en de dag nadien kwamen jullie toe in Brussel – België. In België werden u en uw zus D.(...) M.(...) door de Federale Politie in de transitzone van de luchthaven van Zaventem tegengehouden omdat jullie in het bezit waren van valse identiteitsdocumenten. Op 16 juni 2011 dienden u en uw zus M.(...) er een asielaanvraag in.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of uit een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaarde uw land van herkomst te hebben verlaten, omdat u vreest dat de mensen die uw vader doodden in 2003 u en uw zus D.(...) M.(...) zullen doden, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen aan het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Er dient te worden vastgesteld dat u zéér vaag en onwetend bent betreffende de mensen / de organisatie waarvan u vreest dat ze u en uw zus D.(...) M.(...) zullen doden.

U verklaarde dat uw vader K.(...) D.(...) vermoord werd en dat u en uw zus D.(...) M.(...) (CGVS nr. 11/01259) – samen met G.(...), een vriend van uw vader – konden ontkomen (gehoor CGVS, p.2-3). Toen u gevraagd werd wanneer uw vader juist gedood werd, gaf u aan dat u het tijdens de oorlog in 2003 was, maar dat u niet wist in welke maand (gehoor CGVS, p.2). Toen u gevraagd werd wie uw vader doodde, gaf u vaag aan dat het rebellen waren (gehoor CGVS, p.2). Toen de dossierbehandelaar u erop wees dat er verschillende rebellenorganisaties actief waren tijdens de Liberiaanse burgeroorlog en u gevraagd werd om te specificeren welke rebellen uw vader doodden, gaf u aan dat u het niet wist, maar dat het slechte mensen waren (gehoor CGVS, p.3). Toen u gevraagd werd waarom uw vader gedood werd, gaf u aan dat u er geen idee van had (gehoor CGVS, p.3). U wist ook niet waarom de rebellen een probleem hadden met uw vader (gehoor CGVS, p.7). U wist echter wél te vertellen dat uw vader zijn moordenaars niet kende (gehoor CGVS, p.3). Evenmin wist u hoe uw vader gedood werd (gehoor CGVS, p.3). Verder gaf u aan dat uw vader thuis vermoord werd, maar u wist niet in welke straat dit huis stond (gehoor CGVS, p.3). Toen u gevraagd werd of de daders van de moord op uw vader gearresteerd werden, gaf u aan dat u het niet wist en dat u ook nooit trachtte om dit te weten te komen (gehoor CGVS, p.3-4). Er dient te worden vastgesteld dat u totaal onwetend bent over mensen die uw vader doodden in 2003 én hun motieven. Dit is zeer opmerkelijk, daar u aangaf dat u en uw zus D.(...) M.(...) aanwezig waren toen uw vader gedood werd én dat ook G.(...) – de vriend van uw vader bij wie u van 2003 tot 2011 inwoonde –aanwezig was toen uw vader gedood werd en dat G.(...) de daders kent (gehoor CGVS, p.4 en p.6). Gelet op het feit dat u aanhaalt dat vrees om gedood te worden door de mensen die uw vader zo'n 8 jaar geleden doodden dé reden van uw vertrek uit Liberia is en het feit dat u totaal onwetend bent betreffende deze mensen, maakt u het niet aannemelijk dat u en uw zus D.(...) M.(...) daadwerkelijk gedood zullen worden door hen.

*Toen u gevraagd werd of u problemen kende na de dood van uw vader in 2003, gaf u aan van **niet**, maar dat ze u en uw zus over heel het land zochten en dat jullie daarom binnen bleven (gehoor CGVS, p.6). Toen u daarop gevraagd werd wie u zocht, gaf u aan dat u de mensen niet kent, maar dat G.(...) ze wel kent en dat het de mensen zijn die uw vader doodden (gehoor CGVS, p.7). Toen u gevraagd werd waarom ze u zouden zoeken, gaf u aan dat dit was omdat u en uw zus kinderen van de man die ze doodden waren (gehoor CGVS, p.7). Toen u later opnieuw gevraagd werd waarom ze u nog willen vinden, gaf u aan dat u het niet wist (gehoor CGVS, p.8). Verder gaf u aan dat u, uw zus D.(...) M.(...) en G.(...) op een dag in 2010 buitenshuis waren toen G.(...) zei dat hij mensen zag die uw vader doodden (gehoor CGVS, p.5-6). Toen u daarop gevraagd werd wanneer dit was, gaf u aan dat u het niet meer wist. Later gaf u aan dat het in 2010 was, maar dat u de maand niet meer wist (gehoor CGVS, p.7). Toen u gevraagd werd of men u elders kwam zoeken, gaf u aan dat u het niet wist (gehoor CGVS, p.8). Uit bovenstaande blijkt dat u uw vrees totaal niet concreet kunt maken. U vreest namelijk dat*

onbekende mensen u en uw zus – twee personen die totaal niet betrokken waren bij de burgeroorlog in Liberia – omwille van een onbekende reden willen doden. Bovendien bent u al even vaag over de plaatsen en momenten dat deze onbekende rebellen u en uw zus zochten, wat uw verklaringen verder ondermijnt.

Bovendien kunnen een aantal bedenkingen worden geformuleerd bij uw 'vrees voor vervolging'.

Uit de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 21/6/2011 – zie administratief dossier), blijkt dat u op 13 juni 2011 in Brussel toekwam (zie vraag 35) en dat u pas op 16 juni 2011 een asielaanvraag indiende (zie vraag 10). Toen u gevraagd werd waarom u zolang wachtte om een asielaanvraag in te dienen, gaf u aan dat u het vroeg, maar dat men zei dat men pas de dag nadien het telefoonnummer van een advocaat zou geven (gehoor CGVS, p.6). Toen u erop gewezen werd dat men geen advocaat nodig heeft om asiel aan te vragen, gaf u ontwijkend aan dat u er één vroeg (gehoor CGVS, p.6). Bovendien blijkt uit het verslag van Luchtvaartpolitie (BN/2967/11 – dd.13/6/2011 en PA/302 + 303/VVR) dat u en uw zus M.(...) op 13/6/2011 geen asielaanvraag indienden, dat jullie beiden bij jullie valse identiteit op jullie frauduleus verkregen paspoorten (u nr. A002310 met als naam Dolo Clara Brown en uw zus nr. A002285 met als naam Doe Fatu Sacke) bleven én dat jullie volhielden dat jullie op familiebezoek in Italië gingen (zie administratief dossier). Van iemand die zijn land ontvlucht uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan men verwachten dat hij ook onmiddellijk na zijn binnenkomst in België asiel aanvraagt. Het feit dat u en uw zus dit niet deden en wachtten – tot men u op 16/6/2011 duidelijk maakte dat u zou teruggedreven worden naar Liberia –, toont aan dat uw vrees voor vervolging niet van die aard was om de bescherming van de Belgische autoriteiten aan te vragen. Dit gedrag ondermijnt verder de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging.

Uit dit alles blijkt dat de elementen die u aanbrengt niet van die aard zijn om te besluiten tot een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U bracht geen begin van bewijs bij inzake uw identiteit.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van DONZA Mabinet:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde D.(...) M.(...) te heten en geboren te zijn op 25 november 1989.

Uw vader werd vermoord door rebellen. Deze rebellen kwamen u zoeken. U vreest dat deze rebellen, van wie u de namen, noch de organisatie kent, u zullen doden. U weet niet waarom zij u willen doden. Op 12 juni 2011 verlieten u en uw zus D.(...) M.(...) Liberia per vliegtuig en de dag nadien kwamen jullie in Brussel – België toe. In België werden u en uw zus D.(...) M.(...) door de Federale Politie in de transitzone van de luchthaven van Zaventem tegengehouden omdat jullie in het bezit waren van valse identiteitsdocumenten. Op 16 juni 2011 dienden u en uw zus M.(...) er een asielaanvraag in.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of uit een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaarde uw land van herkomst te hebben verlaten, omdat u vreest dat de mensen die uw vader doodden u ook zullen doden. U verklaarde uitdrukkelijk dat u dezelfde problemen had als uw zus, D.(...) M.(...) (dossiernummer CGVS 11/01258), en u gaf aan dat u geen andere zaken vreest bij terugkeer naar Liberia (gehoor CGVS, p. 3).

Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw zus, D.(...) M.(...) (dossiernummer CGVS 11/01258), door het Commissariaat-generaal werd besloten tot een weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus kan in uw hoofde, voor wat betreft de gedeelde vrees van u en uw zus D.(...) M.(...), evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw zus D.(...)

M.(...) (dossiernummer CGVS 11/01258) is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste. Deze beslissing luidt als volgt :

“Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een ‘gegronde vrees voor vervolging’ in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of uit een ‘reëel risico op lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaarde uw land van herkomst te hebben verlaten, omdat u vreest dat de mensen die uw vader doodden in 2003 u en uw zus D.(...) M.(...) zullen doden, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen aan het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Er dient te worden vastgesteld dat u zéér vaag en onwetend bent betreffende de mensen / de organisatie waarvan u vreest dat ze u en uw zus D.(...) M.(...) zullen doden.

U verklaarde dat uw vader K.(...) D.(...) vermoord werd en dat u en uw zus D.(...) M.(...) (CGVS nr. 11/01259) – samen met G.(...), een vriend van uw vader – konden ontkomen (gehoor CGVS, p.2-3). Toen u gevraagd werd wanneer uw vader juist gedood werd, gaf u aan dat u het tijdens de oorlog in 2003 was, maar dat u niet wist in welke maand (gehoor CGVS, p.2). Toen u gevraagd werd wie uw vader doodde, gaf u vaag aan dat het rebellen waren (gehoor CGVS, p.2). Toen de dossierbehandelaar u erop wees dat er verschillende rebellenorganisaties actief waren tijdens de Liberiaanse burgeroorlog en u gevraagd werd om te specificeren welke rebellen uw vader doodden, gaf u aan dat u het niet wist, maar dat het slechte mensen waren (gehoor CGVS, p.3). Toen u gevraagd werd waarom uw vader gedood werd, gaf u aan dat u er geen idee van had (gehoor CGVS, p.3). U wist ook niet waarom de rebellen een probleem hadden met uw vader (gehoor CGVS, p.7). U wist echter wél te vertellen dat uw vader zijn moordenaars niet kende (gehoor CGVS, p.3). Evenmin wist u hoe uw vader gedood werd (gehoor CGVS, p.3). Verder gaf u aan dat uw vader thuis vermoord werd, maar u wist niet in welke straat dit huis stond (gehoor CGVS, p.3). Toen u gevraagd werd of de daders van de moord op uw vader gearresteerd werden, gaf u aan dat u het niet wist en dat u ook nooit trachtte om dit te weten te komen (gehoor CGVS, p.3-4). Er dient te worden vastgesteld dat u totaal onwetend bent over mensen die uw vader doodden in 2003 én hun motieven. Dit is zeer opmerkelijk, daar u aangaf dat u en uw zus D.(...) M.(...) aanwezig waren toen uw vader gedood werd én dat ook G.(...) – de vriend van uw vader bij wie u van 2003 tot 2011 inwoonde –aanwezig was toen uw vader gedood werd en dat G.(...) de daders kent (gehoor CGVS, p.4 en p.6). Gelet op het feit dat u aanhaalt dat vrees om gedood te worden door de mensen die uw vader zo'n 8 jaar geleden doodden dé reden van uw vertrek uit Liberia is en het feit dat u totaal onwetend bent betreffende deze mensen, maakt u het niet aannemelijk dat u en uw zus D.(...) M.(...) daadwerkelijk gedood zullen worden door hen.

Toen u gevraagd werd of u problemen kende na de dood van uw vader in 2003, gaf u aan van **niet**, maar dat ze u en uw zus over heel het land zochten en dat jullie daarom binnen bleven (gehoor CGVS, p.6). Toen u daarop gevraagd werd wie u zocht, gaf u aan dat u de mensen niet kent, maar dat G.(...) ze wel kent en dat het de mensen zijn die uw vader doodden (gehoor CGVS, p.7). Toen u gevraagd werd waarom ze u zouden zoeken, gaf u aan dat dit was omdat u en uw zus kinderen van de man die ze doodden waren (gehoor CGVS, p.7). Toen u later opnieuw gevraagd werd waarom ze u nog willen vinden, gaf u aan dat u het niet wist (gehoor CGVS, p.8). Verder gaf u aan dat u, uw zus D.(...) M.(...) en G.(...) op een dag in 2010 buitenshuis waren toen G.(...) zei dat hij mensen zag die uw vader doodden (gehoor CGVS, p.5-6). Toen u daarop gevraagd werd wanneer dit was, gaf u aan dat u het niet meer wist. Later gaf u aan dat het in 2010 was, maar dat u de maand niet meer wist (gehoor CGVS, p.7). Toen u gevraagd werd of men u elders kwam zoeken, gaf u aan dat u het niet wist (gehoor CGVS, p.8). Uit bovenstaande blijkt dat u uw vrees totaal niet concreet kunt maken. U vreest namelijk dat onbekende mensen u en uw zus – twee personen die totaal niet betrokken waren bij de burgeroorlog in Liberia – omwille van een onbekende reden willen doden. Bovendien bent u al even vaag over de plaatsen en momenten dat deze onbekende rebellen u en uw zus zochten, wat uw verklaringen verder ondermijnt.

Bovendien kunnen een aantal bedenkingen worden geformuleerd bij uw ‘vrees voor vervolging’.

Uit de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 21/6/2011 – zie administratief dossier), blijkt dat u op 13 juni 2011 in Brussel toekwam (zie vraag 35) en dat u pas op 16 juni 2011 een asielaanvraag indiende (zie vraag 10). Toen u gevraagd werd waarom u zolang wachtte om een asielaanvraag in te dienen, gaf u aan dat u het vroeg, maar dat men zei dat men pas de dag nadien het telefoonnummer van een advocaat zou geven (gehoor CGVS, p.6). Toen u erop gewezen werd dat men geen advocaat nodig heeft om asiel aan te vragen, gaf u ontwijkend aan dat u er één vroeg (gehoor CGVS, p.6). Bovendien blijkt uit het verslag van Luchtvaartpolitie (BN/2967/11 – dd.13/6/2011 en PA/302 + 303/VVR) dat u en uw zus M.(...) op 13/6/2011 geen asielaanvraag indienden, dat jullie beiden bij jullie valse identiteit op jullie frauduleus verkregen paspoorten (u nr. AOO2310 met als naam

Dolo Clara Brown en uw zus nr. A002285 met als naam Doe Fatu Sacke) bleven én dat jullie volhielden dat jullie op familiebezoek in Italië gingen (zie administratief dossier). Van iemand die zijn land ontvlucht uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan men verwachten dat hij ook onmiddellijk na zijn binnenkomst in België asiel aanvraagt. Het feit dat u en uw zus dit niet deden en wachtten – tot men u op 16/6/2011 duidelijk maakte dat u zou teruggedreven worden naar Liberia –, toont aan dat uw vrees voor vervolging niet van die aard was om de bescherming van de Belgische autoriteiten aan te vragen. Dit gedrag ondermijnt verder de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging.

Uit dit alles blijkt dat de elementen die u aanbrengt niet van die aard zijn om te besluiten tot een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U bracht zelf geen begin van bewijs bij inzake uw identiteit.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en het zorgvuldigheidsbeginsel, voeren verzoeksters in een eerste onderdeel aan dat zij niet de mogelijkheid hebben gehad om hun asielmotieven volledig uiteen te zetten aangezien hen tijdens de behandeling van hun asielaanvraag voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen bijstand van een tolk werd verleend. Zij wijzen erop dat uit de bijlage 25 van eerste verzoekster duidelijk blijkt dat zij de bijstand heeft verzocht van een tolk die de Engelse taal beheerst tijdens het onderzoek van haar asielaanvraag. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft echter nagelaten daaraan gevolg te geven en er werd geen enkele tolk voorzien, noch tijdens het eerste interview op 21 juni 2011, noch tijdens het gehoor op 29 juni 2011. Bovendien is eerste verzoekster quasi analfabeet zodat de bijstand van een tolk Engels/Mandingo tijdens haar asielprocedure wel degelijk noodzakelijk was. Voorts wijzen zij erop dat uit het administratief dossier van tweede verzoekster blijkt dat zij doof is. Hoewel zij analfabeet is, doof is, geen woord Engels begrijpt en enkel met haar zus kan communiceren door te liplezen in het Mandingo, werd er door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen enkele bijstand van een doventolk voorzien. Bovendien werd zij niet persoonlijk maar slechts onrechtstreeks gehoord tijdens de behandeling van haar asielaanvraag. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft tegen beter weten in haar zus, eerste verzoekster, ingeschakeld als doventolk Mandingo/Engels. Alle vragen werden door haar zus beantwoord, wat volgens verzoeksters grote twijfels doet rijzen over de objectiviteit van de gehoorverslagen. Aangezien tweede verzoekster analfabeet en doof is, was de bijstand van een doventolk Engels/Mandingo tijdens de behandeling van haar asielprocedure substantieel en absoluut noodzakelijk. Verzoeksters zijn de mening toegedaan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zonder enige twijfel onzorgvuldig heeft gehandeld en hun rechten heeft beknot door hen de bijstand van een (doven)tolk te ontzeggen.

In een tweede onderdeel voeren verzoeksters aan dat zij wel degelijk aannemelijk hebben gemaakt een gegronde vrees te hebben om te worden gedood door dezelfde rebellen die hun vader tijdens de oorlog in 2003 hebben gedood. Dat zij zich niet meer alle details in verband met de moord op hun vader in 2003 kunnen herinneren, betekent niet noodzakelijk dat hun vrees niet gegrond is, aldus verzoeksters. Zij herinneren eraan dat zij geen enkele bijstand hebben gekregen van een (doven)tolk en dat zij de gestelde vragen tijdens de behandeling van hun asielaanvragen mogelijk verkeerd begrepen en/of geïnterpreteerd hebben, wat een verklaring zou kunnen zijn voor de minder nauwkeurige antwoorden op sommige gestelde vragen. Verder benadrukken zij dat zij niet geschoold zijn maar toch naar best vermogen op de vragen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben geantwoord en alles hebben meegedeeld wat zij zich nog wisten te herinneren over de moord op hun vader, verklaringen welke zij herhalen in voorliggend verzoekschrift. Volgens verzoeksters dient de moord op hun vader gekaderd te worden in tijd en ruimte. Zij menen dat van hen bezwaarlijk kan

worden verwacht dat zij acht jaar na de moord op hun vader een precieze en gedetailleerde weergave kunnen geven van de exacte omstandigheden waarin hij om het leven is gekomen, temeer zij op het ogenblik van de moord in 2003 – toen er burgeroorlog was in Liberia en het land in chaos verkeerde – kinderen van amper 13 en 14 jaar oud waren. De enige die hen daarbij kan helpen is G., de vriend van hun vader bij wie zij sinds 2003 tot hun vertrek uit Liberia op 13 juni 2011 ondergedoken leefden, maar ook hij was gehuld in stilzwijgen en praatte niet over de tragische en pijnlijke gebeurtenis van de moord op zijn vriend.

In een laatste onderdeel betogen verzoeksters dat hun vrees voor vervolging overeind blijft niettegenstaande zij pas op 16 juni 2011, 3 dagen na hun aankomst in België, asiel hebben aangevraagd. Zij stellen dat zij pas op 16 juni 2011 duidelijk konden maken dat zij asiel wensten aan te vragen. Zij beweren asiel te hebben aangevraagd bij hun aankomst maar dat zij zich mogelijk niet verstaanbaar hebben kunnen maken omdat ze nooit school hebben gelopen en Mandingo spreken. Tweede verzoekster is bovendien doof en kon zich dan ook helemaal niet verstaanbaar maken. Zij vervolgen dat er geen tolk werd voorzien tijdens de diverse administratieve formaliteiten die door de grenspolitie werden afgehandeld tussen 13 en 16 juni 2011, wat kan verklaren dat zij mogelijk grote moeilijkheden hebben ondervonden om zich verstaanbaar te maken en om duidelijk te maken aan de autoriteiten dat zij asiel wilden aanvragen, aldus nog verzoeksters.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. Vooreerst stelt de Raad vast dat eerste verzoekster bij de aanvang van haar asielprocedure op 16 juni 2011 een verklaring heeft ondertekend waarin zij verzocht om de bijstand van een tolk die de Engelse taal machtig is tijdens het onderzoek van haar asielaanvraag (administratief dossier, stuk 7, bijlage 25). Bij het opstellen van verzoeksters verklaring door de Dienst Vreemdelingenzaken en het invullen van de vragenlijst bedoeld ter voorbereiding van het gehoor en het onderzoek op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, werd de Engelse taal gehanteerd. Beide verslagen werden aan verzoekster voorgelezen in het Engels en uit niets kan worden afgeleid dat er zich bij het invullen van deze vragenlijsten taal- of communicatieproblemen zouden hebben voorgedaan (administratief dossier, stuk 6). Gelet op wat voorafgaat, kan dan ook niet worden ingezien hoe de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het zorgvuldigheidsbeginsel zou hebben geschonden door het gehoor op 29 juni 2011 in het Engels te laten plaatsvinden. Concreet kon verzoekster haar verklaringen afleggen in de Engelse taal en werden de vragen door de interviewer in de Engelse taal gesteld. Bij aanvang van het gehoor werd overigens uitdrukkelijk gesteld: *“Als je een vraag niet begrijpt dan is het belangrijk dat je dat onmiddellijk zegt, duidelijk?”*, waarop eerste verzoekster bevestigend antwoordde. Tevens werd haar gevraagd of alles goed verlopen is bij het eerste interview door de Dienst Vreemdelingenzaken, waarop zij eveneens bevestigend antwoordde (administratief dossier, stuk 4, p. 2). Zowel eerste verzoekster als haar raadsman, die tijdens het gehoor aanwezig was, kregen bovendien aan het einde van het gehoor de gelegenheid om bijkomende opmerkingen te maken. Zij hebben evenwel niet het minste bezwaar gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor (administratief dossier, stuk 4, p. 9).

Voorts stelt de Raad vast dat de bijlage 25 van tweede verzoekster het volgende vermeldt: *“De betrokkene verklaart bijstand te verzoeken van een tolk die de taal (nihil, betrokkene is doof) beheerst tijdens het onderzoek van (haar) asielaanvraag (...)”* (administratief dossier, stuk 7). De verklaring opgesteld door de Dienst Vreemdelingenzaken luidt als volgt: *“betrokkene, D.(...) Mab.(...) (111259 – 6827735) is doof en kan niet praten. Zus Mar.(...) voert het woord en zegt dat Mab.(...) hetzelfde verhaal heeft als zichzelf. Mab.(...) begrijpt haar zus wel en kan ook tegen haar zus praten.”* (administratief dossier, stuk 6). Uit het administratief dossier blijkt verder dat tweede verzoekster tijdens haar gehoor door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 29 juni 2011 werd bijgestaan door haar zus, eerste verzoekster, die het Engels en het Mandingo machtig is. Tweede verzoekster noch haar raadsman, die tijdens het gehoor aanwezig was, hebben enige opmerking gemaakt over het verloop van het gehoor of de manier waarop er werd getolkt, hoewel zij beiden hiertoe de mogelijkheid hebben gekregen aan het einde van het gehoor. Tweede verzoekster bevestigde integendeel expliciet dat de gestelde vragen duidelijk waren voor haar (administratief dossier, stuk 4, p. 4).

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeksters, in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift, wel degelijk de mogelijkheid hebben gekregen om hun asielmotieven uiteen te zetten. Uit niets blijkt dat er zich tijdens de gehoren enig taal- of communicatieprobleem zou hebben voorgedaan. Daarenboven laten zij na in concreto aan te geven welke feiten of elementen zij tijdens hun gehoren niet

zouden hebben kunnen vermelden. Overigens dient te worden opgemerkt dat verzoeksters zelf aangeven dat tweede verzoekende partij slechts kan communiceren met haar zuster of via haar zuster zodat zij geen baat zouden hebben gehad met een doventolk, die ook niet werd gevraagd voor het gehoor tijdens de terechtzitting. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat verzoeksters ter terechtzitting bevestigen dat tweede verzoekster slechts kan communiceren via haar zuster.

In de mate verzoeksters ter terechtzitting verschillende keren verklaren dat tweede verzoekster wel degelijk gehoorgestoord (doof) is en indien daaraan geen geloof wordt gehecht dit ook in een ziekenhuis kan vastgesteld worden, dient erop gewezen te worden dat aan het gehoorgestoord zijn van tweede verzoekster op zich niet wordt getwijfeld door de Raad, doch dat opgemerkt dient te worden dat deze handicap geen reden is om aan te nemen dat de betrokkene niet zou kunnen communiceren of geen coherente en waarachtige verklaringen zou kunnen afleggen met bijvoorbeeld de hulp van een familielid, zoals in casu.

2.3. Wat het voorgehouden relaas betreft wijst de Raad erop dat verzoeksters hun gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade niet aannemelijk maken. Zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissingen, kunnen verzoeksters niet preciseren wanneer hun vader juist werd gedood, weten ze niet welke rebellen verantwoordelijk waren voor zijn dood, hebben ze geen idee waarom hij werd gedood, kunnen ze evenmin duiden hoe hij werd gedood, weten ze niet of de daders gearresteerd werden en hebben zij zelfs nooit getracht om dit te achterhalen, kunnen ze niet aangeven door wie zijzelf zouden worden gezocht, noch waarom deze hen onbekende personen actueel nog naar hen op zoek zouden zijn en blijven zij tevens vaag over de plaatsen en momenten waarop deze onbekende rebellen hen zouden hebben gezocht. Aangezien de moord op hun vader in 2003 aan de basis ligt van hun vrees voor vervolging en zij volhouden dat zijzelf actueel nog steeds door dezelfde rebellen worden opgespoord, kan redelijkerwijs worden verwacht dat zij hieromtrent redelijk concrete en duidelijke verklaringen kunnen afleggen zo deze feiten op enige waarheid zouden berusten. Dit klemt des te meer daar zij, zoals correct wordt aangehaald door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, beweren aanwezig te zijn geweest op het ogenblik dat hun vader werd gedood en dat ook G., de vriend van hun vader bij wie zij van 2003 tot 2011 inwoonden, aanwezig zou zijn geweest én bovendien de daders kent. Niettegenstaande verzoeksters op het ogenblik van de feiten zelf nog zeer jong waren, zoals zij aanhalen in het verzoekschrift, acht de Raad het geenszins plausibel dat zij hierover op latere leeftijd nooit met G. zouden hebben gesproken, temeer zijzelf volgens hun beweringen sinds 2003 ondergedoken hebben moeten leven uit angst om door dezelfde rebellen om het leven te worden gebracht.

De overige verklaringen die verzoeksters in onderhavig verzoekschrift aanbrengen ter vergoelijking van hun onwetendheid kunnen evenmin als afdoende verschoningsgronden worden aanvaard. Waar zij suggereren dat zij bepaalde vragen tijdens het gehoor mogelijk verkeerd begrepen en/of geïnterpreteerd hebben, blijkt uit het administratief dossier dat eerste verzoekster – die gedurende de gehele administratieve procedure op de voorgrond is getreden en ook in naam van haar zus heeft gesproken – tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de indruk gaf de gestelde vragen probleemloos te begrijpen en deze ook vlot beantwoordde. Gelet op hun totale onwetendheid, zoals blijkt uit wat voorafgaat en zoals vastgesteld tijdens de terechtzitting waar zij in het bijzijn van een tolk Mandingo uitgebreid de tijd krijgen om hun verhaal te doen en vragen te beantwoorden, is het niet ernstig te stellen dat zij een aantal “minder nauwkeurige antwoorden op sommige gestelde vragen” zouden hebben gegeven. De Raad benadrukt verder dat ook van een persoon met een geringe opleiding mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende coherente en duidelijke informatie te verstrekken betreffende gebeurtenissen die hij of zij persoonlijk heeft meegemaakt. Tot slot wijst de Raad erop dat verzoeksters ook geen enkele toelichting kunnen of willen geven over wat zij eigenlijk van plan waren en zij zich ook ter terechtzitting beperken tot de verklaring dat er geen plan was en *“hij gewoon zei dat we moesten vertrekken en ons naar de luchthaven bracht”*.

Gelet op totale onwetendheid van verzoeksters waardoor de geloofwaardigheid van hun relaas volledig wordt ondermijnd, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoeksters geenszins aannemelijk hebben gemaakt hun land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.4. Tot slot benadrukt de Raad dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn/haar land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij/zij, indien hij/zij nood heeft aan daadwerkelijke

bescherming, zich zo snel mogelijk wendt tot de asielinstanties van het land dat hij/zij om bescherming vraagt. De vaststellingen van de bestreden beslissingen dat verzoeksters bij hun aankomst in België op 13 juni 2011 geen asielaanvraag indienden, dat ze bij hun valse identiteiten op hun frauduleus verkregen paspoorten bleven, dat zij volhielden dat ze op familiebezoek in Italië gingen en zij wachtten om asiel aan te vragen tot men hen op 16 juni 2011 duidelijk maakte dat ze zouden worden teruggedreven naar Liberia, vaststellingen welke steun vinden in de administratieve dossiers (stuk 7, verslag Luchtvaartpolitie), tonen aan dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtten en ondermijnen de ernst en de geloofwaardigheid van de door hen geschetste vrees. Het verweer in het verzoekschrift dat zij asiel hebben aangevraagd bij hun aankomst maar dat zij zich mogelijk niet verstaanbaar hebben kunnen maken omdat ze nooit school hebben gelopen en Mandingo spreken, wordt niet aangenomen vermits uit het administratief dossier ontegensprekelijk blijkt dat eerste verzoekster de Engelse taal machtig is en zij zich wel degelijk verstaanbaar heeft kunnen maken ten overstaan van de luchtvaartpolitie.

2.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeksters geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissingen worden beaamd en in hun geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf augustus tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. D'HAESE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. D'HAESE

M.-C. GOETHALS